

Udenrigsministeriet
 Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret
 Asiatisk Plads 2 – 1448 København K
 Tlf.: 33 92 03 24 Fax: 33 92 03 03

JTEU j.nr. 2015 - 30240
 31. januar 2019

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i de kommende tre uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistes, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistes.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Processkridt	Dato
C-128/18	<p>Dorobantu</p> <p>1. Hvilke minimumskrav kan der i forbindelse med rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre stilles til fængslingsforhold ud fra grundrettighedschartrets artikel 4? a. Findes der navnlig fra et EU-retligt synspunkt en »absolut« nedre grænse for cellestørrelse, hvorunder der altid vil foreligge et brud på grundrettighedschartrets artikel 4? i. Afhænger bestemmelsen af den individuelle celleandel af, om der er tale om en enecelle eller en fællescelle? ii. Skal det areal, der optages af møblement (seng, skab, osv.), trækkes fra ved beregningen af cellestørrelsen? iii. Hvilke bygningsmæssige forudsætninger er i givet fald relevante for, om fængslingsforholdene er i overensstemmelse med EU-retten? Hvilken betydning har i givet fald den direkte (eller kun indirekte) adgang fra fængselscellen til f.eks. toiletrum eller andre rum såvel som forsyningen med koldt og varmt vand, opvarmning, belysning, osv.? b. I hvilken grad spiller forskellige »afsoningsordninger«, navnlig forskellige tidsrum hvor cellerne er åbne og forskellige grader af bevægelsesfrihed i fængslet, en rolle for vurderingen? c. Kan – således som afdelingen har gjort i sine afgørelser om udleveringens lovlighed – også retslige og organisatoriske forbedringer i den udstedende medlemsstat (indførelse af et ombudsmandssystem, etablering af domstole for straffuldbyrdelse, osv.) tages i betragtning? 2. Efter hvilke kriterier skal fængslingsforholdene vurderes i forhold til grundlæggende EU-rettigheeder? I hvilken grad har disse kriterier indflydelse på fortolkningen af begrebet »reel risiko« i den</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet</p>	<p>Mundtlig forhandling</p>	<p>05.02.19</p>

	<p>forstand, hvori udtrykket er anvendt i Domstolens praksis i sagerne Aranyosi og Căldăraru? a. Har de judicielle myndigheder i fuldbyrdelsesmedlemsstaten beføjelse til omfattende kontrol af fængslingsforholdene i den udstedende medlemsstat eller skal de begrænse sig til en »kontrol af åbenlyse forhold« (»Evidenzkontrolle«)? b. For så vidt som Domstolen i forbindelse med besvarelsen af det første præjudicielle spørgsmål måtte nå den konklusion, at der findes »absolutte« EU-retlige krav til fængslingsforholdene: Ville en manglende opfyldelse af disse minimumsbetingelser være »afvejningsresistent« i den forstand, at der dermed altid ville bestå en »reel risiko«, der ville gøre en udlevering ulovlig, eller kan fuldbyrdelsesmedlemsstaten alligevel foretage en afvejning? Kan der herved tages hensyn til aspekter som opretholdelsen af den gensidige retshjælp på europæisk plan, den europæiske strafferetsplejes funktionsdygtighed eller princippet om gensidig tillid og princippet om gensidig anerkendelse?</p>			
C-591/17	<p>Republikken Østrig mod Forbundsrepublikken Tyskland</p> <p>Påstande: — Det fastslås, at Forbundsrepublikken Tyskland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 18 TEUF, 34 TEUF, 56 TEUF og 92 TEUF ved at indføre afgift på personbiler via Infrastrukturabgabengesetz (infrastrukturafgiftsloven) af 8. juni 2015 (BGB1. I s. 904), som affattet ved artikel 1 i lov af 18. maj 2017 (BGB1. IS. 1218), og ved at fastsætte en undtagelse for ejere af køretøjer, der er indregistreret i Tyskland, indført i Kraftfahrzeugsteuergesetz (lov om afgift på motorkøretøjer), som affattet ved bekendtgørelse af 26. september 2002 (BGB1. I s. 3818), ved den anden Verkehrsteueränderungsgesetz (lov om ændring af loven om afgift på køretøjer) af 8. juni 2017 (BGB1. I s. 901) og senest ændret ved lov om ændring af den anden lov om ændring af loven om afgift på køretøjer af 6. juni 2017 (BGB1. I s. 1493).</p> <p>— Forbundsrepublikken Tyskland tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet Skatteministeriet Transport-, Bygnings- og Boligministeriet</p>	GA	06.02.19

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessant	Processkridt	Dato
T-177/16	<p>Mema mod CPVO (Braeburn 78 (11078))</p> <p>Påstande: — Den anfægtede afgørelse annulleres og sagen hjemvises til videre behandling ved appelkammeret, der tilpligtes at annullere den påklagede afgørelse og at pålægge EF-Sortsmyndigheden at foretage en supplerende afprøvning i henhold til artikel 57, stk. 3, i forordning nr. 2100/94. — Subsidiært annulleres afgørelsen vedtaget den 12. februar 2016 af appelkammeret ved EF-Sortsmyndigheden (sag A 001/2015). — Subsidiært i forhold til påstand nr. 1 og 2 udsættes sagen i henhold til artikel 69, litra d), i Rettens procesreglement, der har været i kraft siden den 1. juli 2015</p>	<p>Miljø- og Fødevareministeriet</p>	Dom	05.02.19

	<p>(herefter »procesreglementet«), indtil der foreligger en retskraftig afgørelse i sagen i henhold til artikel 21, stk. 1, i forordning nr. 2100/94 om ophævelse af sortsbeskyttelse for referencesorten »Royal Braeburn« (ansøgning nr. 1998/1082, sort nr. 11960). Sidstnævnte afgørelse er foregribende, idet referencesorten herved enten vil bortfalde, eller det vil blive fastslået, at Angers-Beaucouzé var og er uegnet som afprøvningssort (jf. punkt 12) og dermed om en supplerende afprøvning var påkrævet eller ej.</p> <p>— EF-Sortsmyndigheden tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>			
C-589/17	<p>Prenatal</p> <p>3. november 2008. EU-Domstolen er forelagt følgende præjudicielle spørgsmål:</p> <p>1. Er Kommissionens beslutning COM (2008) 6317 final af 3. november 2008 om indførsel af tekstilvarer med angivet oprindelse i Jamaica (sag REM 03/07), der fastslår, at det er berettiget at foretage efterfølgende bogføring af importafgifter, og at det ikke er berettiget at meddele fritagelse for disse afgifter i et konkret tilfælde, i strid med EU-retten, [org. s. 12] navnlig med Eftoldkodeksens artikel 220, stk. 2, litra b), og artikel 239? Desuden forelægges præjudicielle spørgsmål vedrørende fortolkningen af artikel 905, stk. 1, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2454/93 af 2. juli 1993 om visse gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 om indførelse af en EF-toldkodeks, nemlig følgende: 1) Når der anmodes om fritagelse for toldafgifter, og Kommissionen meddeler en afgørelse om, at den foreliggende sag frembyder faktiske og retlige forhold, der kan sammenlignes med dem, der forelå i en tidligere sag, som Kommissionen allerede har afgjort, eller en afgørelse om, at Kommissionen allerede har fået forelagt en sammenlignelig sag, der er under behandling, skal det da antages, at disse afgørelser er retsakter, der er bindende for myndighederne i den medlemsstat, hvori anmodningen om fritagelse for toldafgifter er indgivet, og som derfor kan gøres til genstand for prøvelse iværksat af den, der har anmodet om fritagelsen (artikel 239 i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 om indførelse af en EF-toldkodeks) eller om ikke at bogføre disse afgifter [nævnte forordnings artikel 220, stk. 2, litra b)]? 2) Såfremt der ikke er tale om en afgørelse fra Kommissionen med et juridisk bindende indhold, tilkommer det da de nationale myndigheder at undersøge, om der i den pågældende sag er sådanne sammenlignelige faktiske og retlige forhold? 3) I bekræftende tilfælde, og hvis en sådan undersøgelse er blevet foretaget og har ført til den konklusion, at der ikke foreligger sådanne forhold, skal artikel 905, stk. 1, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2454/93 af 2. juli 1993 om visse gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 om indførelse af en EF-toldkodeks da finde anvendelse, og skal Kommissionen følgelig træffe en afgørelse, der er juridisk bindende for de nationale myndigheder?</p>	Skatteministeriet	GA	07.02.19
C-58/18	<p>Schyns</p> <p>Sagen vedrører: a) Er artikel 5, stk. 6, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008 om forbrugerkreditaftaler, hvis formål er at sikre, at forbrugeren</p>	Finanstilsynet	GA	07.02.19

	<p>er i stand til at vurdere, om den foreslåede kreditaftale passer til vedkommendes behov og finansielle situation, i modstrid med ordlyden af artikel 15, stk. 1, i loi sur le crédit à la consommation (ophævet og efterfølgende erstattet af artikel VII.75 i Code de droit économique), hvori det bestemmes, at kreditgiveren og kreditformidleren i de kreditaftaler, som de sædvanligvis tilbyder eller involveres i, skal tilvejebringe den kredittype og det kreditbeløb, der er mest passende, under hensyntagen til forbrugerens finansielle situation på tidspunktet for aftalens indgåelse og til kredittens formål, for så vidt som den sidstnævnte bestemmelse indeholder en generel forpligtelse for kreditgiveren eller kreditformidleren til at tilvejebringe den mest passende kredit for forbrugeren, som ikke fremgår af det nævnte direktivs ordlyd? b) Er artikel 5, stk. 6, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008 om forbrugerkreditaftaler, hvis formål er at sikre, at forbrugeren er i stand til at vurdere, om den foreslåede kreditaftale passer til vedkommendes behov og finansielle situation, i modstrid med ordlyden af artikel 15, stk. 2, i loi sur le crédit à la consommation (ophævet og efterfølgende erstattet af artikel VII.77, stk. 2, første afsnit, i Code de droit économique), hvori det bestemmes, at kreditgiveren kun kan indgå en kreditaftale, hvis vedkommende i betragtning af de oplysninger, som denne råder over eller bør råde over, navnlig på grundlag af den søgning, der kræves i artikel 9 i loi du 10 août 2001 relative à la Centrale des crédits aux particuliers, og på grundlag af de i artikel 10 nævnte oplysninger, med rimelighed må formode, at forbrugeren vil kunne opfylde de forpligtelser, der følger af aftalen, for så vidt som det følger heraf, at kreditgiveren selv tager stilling til, om det er hensigtsmæssigt at yde kredit, i forbrugerens sted? [Org. s. 9] 2. Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende, skal Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008 om forbrugerkreditaftaler da fortolkes således, at det alligevel forpligter kreditgiveren og kreditformidleren til at vurdere, om det er hensigtsmæssigt at yde kredit, i forbrugerens sted?</p>			
C-231/18	<p>NK</p> <p>Kan en kvæggrossist, som erhverver levende dyr fra en landbruger og transporterer dem til et slagteri i en afstand af op til 100 km, som han sælger dyrene til, påberåbe sig undtagelsen i artikel 13, stk. 1, litra p), i Europa- Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 561/2006 om harmonisering af visse sociale bestemmelser inden for vejtransport (herefter forordning (EF) nr. 561/2006) – »køretøjer, der anvendes til transport af levende dyr fra gårde til lokale markeder og omvendt eller fra markeder til lokale slagterier inden for en radius på op til 100 km« – idet der ved erhvervelsen fra landbrugeren er tale om et »marked« i denne bestemmelses forstand, eller kvæghandelsvirksomheden selv skal anses for et »marked«? Såfremt der ikke er tale om et »marked« i denne bestemmelses forstand: Kan kvæggrossisten, der erhverver levende dyr af en landbruger og transporterer dem til et slagteri inden for en radius på op til 100 km, som han sælger dyrene til, i tilsvarende anvendelse af førnævnte norm, påberåbe sig denne undtagelse?</p>	Transport- Bygnings- og Boligministeriet	Dom	07.02.19

C-322/17	<p>Bogatu</p> <p>1) Kræver [forordning nr. 883/2004], og særligt forordningens artikel 67, sammenholdt med dens artikel 11, stk. 2, at en person for at være berettiget til »familieydelse« som defineret i forordningens artikel 1, litra z), enten skal være arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende i den kompetente medlemsstat [som defineret i forordningens artikel 1, litra s)], eller modtage en kontantydelse i den forstand, hvori dette udtryk er anvendt i forordningens artikel 11, stk. 2?</p> <p>2) Skal henvisningen til »kontantydelse« i forordningens artikel 11, stk. 2, fortolkes således, at den alene omfatter en periode, i hvilken ansøgeren faktisk modtog kontantydelse, eller omfatter begrebet enhver periode, i hvilken en ansøger fremtidigt har ret til en kontantydelse, uanset om der er blevet gjort krav på denne ydelse på det tidspunkt, hvor ansøgningen om familieydelsen indgives?</p>	Beskæftigelsesministeriet	Dom	07.02.19
T-134/17	<p>Hércules Club de Fútbol mod Kommissionen</p> <p>Påstande: — Europa-Kommissionens afgørelse C(201 7) 736 final af 2. februar 2017 i sagen GESTDEM 2016/6034-2016/6044 annulleres.</p> <p>Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger..</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	12.02.19
T-131/16	<p>Belgien mod Kommissionen</p> <p>Påstande: — De annullationsanbringender, der er fremsat i stævningen, antages til realitetsbehandling, og der gives sagsøgeren medhold.</p> <p>— Kommissionens afgørelse af 11. januar 2016 om skattefritagelse for overskydende fortjeneste, statsstøtteordning SA.37667 (2015/C) (ex 2015/NN), som Kongeriget Belgien har indført, annulleres, for så vidt som statsstøtteforanstaltningerne ikke klart anføres, skatteordningen for overskydende fortjeneste kvalificeres som en støtteordning, og denne anses for at være statsstøtte, der er uforenelig med det indre marked som omhandlet i artikel 107 TEUF.</p> <p>— Subsidiært annulleres den anfægtede afgørelses artikel 1 og 2, for så vidt som de anser skatteordningen for overskydende fortjeneste for statsstøtte, der er uforenelig med det indre marked og i strid med de almindelige EU-retlige principper pålægger tilbagesøgning af den angivelige statsstøtte fra de koncerner, som de begunstigede tilhører.</p> <p>— Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	13.02.19
C-345/17	<p>Buivids</p> <p>Sagen vedrører: [1] Er aktiviteter som de i den foreliggende sag omhandlede, dvs. optagelse på en politistation af polititjenestemænd, der udfører proceduremæssige foranstaltninger, og offentliggørelse af videooptagelsen på webstedet www.youtube.com, omfattet af anvendelsesområdet for direktiv 95/46?</p> <p>[2] Skal direktiv 95/46 fortolkes således, at de nævnte aktiviteter kan anses for behandling af personoplysninger i journalistisk øjemed som omhandlet i nævnte direktivs artikel 9?</p>	Justitsministeriet	Dom	14.02.19

C-423/17	<p>Warner-Lambert Company</p> <p>1. Skal artikel 11 i direktiv 2001/83 eller nogen anden EU-retlig bestemmelse fortolkes således, at en meddelelse, hvormed den, der ansøger om eller som er indehaver af en markedsføringstilladelse til et generisk lægemiddel som omhandlet i artikel 10 i direktiv 2001/83, meddeler myndigheden, at de dele af produktresumeeet for referencelægemidlet, som henviser til indikationer eller doseringsformer, der er beskyttet af tredjemands patent, ikke er anført i produktresumeeet og på indlægssedlen, skal betragtes som en ansøgning om begrænsning af markedsføringstilladelsen med den virkning, at markedsføringstilladelsen ikke eller ikke længere gælder for de patenterede indikationer eller doseringsformer? 2. Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende, er artikel 11 og artikel 21, stk. 3, i direktiv 2001/83 eller nogen anden EU-retlig bestemmelse til hinder for, at den kompetente myndighed i forbindelse med en i henhold til artikel 6, jf. artikel 10, i direktiv 2001/83 meddelt tilladelse offentliggør produktresumeeet og indlægssedlen inklusive de dele, der henviser til indikationer eller doseringsformer, der er beskyttet af tredjemands patent, såfremt ansøgeren om eller indehaveren af en markedsføringstilladelse har meddelt myndigheden, at de dele af produktresumeeet for referencelægemidlet, der henviser til indikationer doseringsformer, der er beskyttet af tredjemands patent, ikke er anført i produktresumeeet og på indlægssedlen? 3. Har det betydning for besvarelsen af spørgsmål 2, at den kompetente myndighed kræver, at markedsføringstilladelsens indehaver på indlægssedlen, som skal være indeholdt i det pågældende lægemiddels pakning, skal optage en henvisning til myndighedens websted, hvor produktresumeeet er offentliggjort inklusive de dele, der henviser til indikationer eller doseringsformer, der er beskyttet af tredjemands patent, når disse dele i henhold til artikel 11 i direktiv 2001/83 ikke er anført på indlægssedlen?</p>	Lægemiddelstyrelsen Patent- og Varemærkestyrelsen	Dom	14.02.19
C-585/17	<p>Dilly's Wellnesshotel</p> <p>Sagen vedrører: 1. Er en ændring af en godkendt støtteordning, hvorved en medlemsstat afstår fra fortsat at benytte støttegodkendelsen for en bestemt (adskillelig) gruppe af støttemodtagere og dermed blot reducerer støttevolumen for en eksisterende støtte, i en sag som den foreliggende en ændring af en støtteordning, som i henhold til artikel 108, stk. 3, TEUF (principielt) kræver anmeldelse? 2. Kan forbuddet mod gennemførelse i artikel 108, stk. 3, TEUF i tilfælde af en formel fejl i forbindelse med anvendelsen af Kommissionens forordning (EF) nr. 800/2008 af 6. august 2008 (Generel gruppefritagelsesforordning) føre til, at en begrænsning af en godkendt støtteordning ikke kan anvendes, således at medlemsstaten i sidste ende på grund af forbuddet mod gennemførelse bliver forpligtet til at betale en støtte til bestemte støttemodtagere »påbud om gennemførelse«)? 3a. Opfylder en ordning om godtgørelse af energifgifter som den i den foreliggende sag omhandlede, hvor godtgørelsesbeløbet for energifgifterne entydigt er fastsat i loven ved en beregningsformel, betingelserne i Kommissionens forordning (EU) nr. 651/2014 af 17. juni</p>	Energi-, Forsynings- og Klimaministeriet Miljø- og Fødevarerministeriet Energistyrelsen Skatteministeriet	GA	14.02.19

	2014 om visse kategorier af støttes forenelighed med det indre marked i henhold til traktatens artikel 107 og 108? 3b. Bevirker artikel 58, stk. 1, i forordning (EU) nr. 651/2014, at denne ordning om godtgørelse af energifgifter er fritaget for perioden fra januar 2011?			
C-616/17	<p>Blaise e.a.</p> <p>Sagen vedrører: [1] Er [Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1107/2009 af 21. oktober 2009 om markedsføring af plantebeskyttelsesmidler og om ophævelse af Rådets direktiv 79/117/EØF og 91/414/EØF, herefter »EU-forordningen«] i overensstemmelse med forsigtighedsprincippet, når den undlader præcist at definere, hvad et aktivt stof er, idet det overlades til ansøgeren at vælge det, der skal betegnes som det aktive stof i hans produkt, og idet denne gives mulighed for at fokusere hele sit dossier på et enkelt stof, selv om det markedsførte færdige produkt indeholder flere stoffer? [2] Garanteres forsigtighedsprincippet og markedsføringsstilladelsens upartiskhed, når de test, analyser og vurderinger, der er nødvendige for behandlingen af dossieret, alene er udført af ansøgerne, der kan være partiske i deres fremstilling, uden at der gennemføres nogen uafhængig dobbeltanalyse, og uden at rapporterne om ansøgning om godkendelse offentliggøres under påskud af beskyttelse af forretningshemmeligheder? [3] Er EU-forordningen i overensstemmelse med forsigtighedsprincippet, når den ikke tager hensyn til de mange aktive stoffer og deres samtidige anvendelse, særlig når den ikke foreskriver en fuldstændig specifik analyse på europæisk plan af den samtidige anvendelse af aktive stoffer i et og samme produkt? [4] Er EU-forordningen i overensstemmelse med forsigtighedsprincippet, når den i kapitel 3 og 4 fritager bekæmpelsesmidler i deres kommercielle formulering, således som markedsført og således som forbrugerne og miljøet udsættes for, for toksicitetsanalyser (genotoksicitet, undersøgelse af kræftisiko, undersøgelse af hormonforstyrrende virkninger osv.), idet der kun kræves summariske test, som altid udføres af ansøgeren?</p>	Miljø- og Fødevareministeriet Patent- og Varemærkestyrelsen	GA	14.02.19
C-58/18	<p>Schyns</p> <p>Sagen vedrører: a) Er artikel 5, stk. 6, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008 om forbrugerkreditaftaler, hvis formål er at sikre, at forbrugeren er i stand til at vurdere, om den foreslåede kreditaftale passer til vedkommendes behov og finansielle situation, i modstrid med ordlyden af artikel 15, stk. 1, i loi sur le crédit à la consommation (ophævet og efterfølgende erstattet af artikel VII.75 i Code de droit économique), hvori det bestemmes, at kreditgiveren og kreditformidleren i de kreditaftaler, som de sædvanligvis tilbyder eller involveres i, skal tilvejebringe den kredittype og det kreditbeløb, der er mest passende, under hensyntagen til forbrugers finansielle situation på tidspunktet for aftalens indgåelse og til kredittens formål, for så vidt som den sidstnævnte bestemmelse indeholder en generel forpligtelse for kreditgiveren eller kreditformidleren til at tilvejebringe den mest passende kredit for forbrugeren, som ikke fremgår af det nævnte direktivs ordlyd? b) Er artikel 5, stk. 6, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv</p>	Finanstilsynet	GA	14.02.19

	<p>2008/48/EF af 23. april 2008 om forbrugerkreditaftaler, hvis formål er at sikre, at forbrugeren er i stand til at vurdere, om den foreslåede kreditaftale passer til vedkommendes behov og finansielle situation, i modstrid med ordlyden af artikel 15, stk. 2, i loi sur le crédit à la consommation (ophævet og efterfølgende erstattet af artikel VII.77, stk. 2, første afsnit, i Code de droit économique), hvori det bestemmes, at kreditgiveren kun kan indgå en kreditaftale, hvis vedkommende i betragtning af de oplysninger, som denne råder over eller bør råde over, navnlig på grundlag af den søgning, der kræves i artikel 9 i loi du 10 août 2001 relative à la Centrale des crédits aux particuliers, og på grundlag af de i artikel 10 nævnte oplysninger, med rimelighed må formode, at forbrugeren vil kunne opfylde de forpligtelser, der følger af aftalen, for så vidt som det følger heraf, at kreditgiveren selv tager stilling til, om det er hensigtsmæssigt at yde kredit, i forbrugersens sted?</p> <p>2. Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende, skal Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008 om forbrugerkreditaftaler da fortolkes således, at det alligevel forpligter kreditgiveren og kreditformidleren til at vurdere, om det er hensigtsmæssigt at yde kredit, i forbrugersens sted?</p>			
C-154/18	<p>Horgan et Keegan</p> <p>1) Udgør det indirekte forskelsbehandling som følge af alder som omhandlet i artikel 2, stk. 2, i direktiv 2000/78/EF om generelle rammebestemmelser om ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv, når en medlemsstat i sin egenskab af arbejdsgiver fastsætter lavere løntrin for nyansatte i professionen som national lærer, mens lønnen for allerede ansatte lærere forbliver uændret, når: (a) de reviderede lønskalaer og de eksisterende lønskalaer gælder for alle lærere i de respektive kategorier uafhængigt af de pågældendes alder; (b) der på det tidspunkt, hvor ansættelsen og indplaceringen på løntrin fandt sted, ikke var nogen forskel mellem aldersprofilen for de personer, der tilhører den højest betalte gruppe, og aldersprofilen for de personer, der tilhører den lavest betalte gruppe; (c) introduktionen af de reviderede lønskalaer har resulteret i en væsentlig lønforskel mellem de to grupper af lærere, der er beskæftiget med arbejde, der tillægges samme værdi; (d) gennemsnitsalderen for de personer, der er omfattet af de reducerede lønskalaer, er lavere end gennemsnitsalderen for de personer, der er omfattet af de oprindelige lønskalaer; (e) statslige statistikker for det tidspunkt, hvor de lavere lønskalaer blev indført, viser, at 70% af de lærere, der blev udnævnt, var 25 år eller yngre, og at det er en typisk aldersprofil for nyansatte nationale lærere i et givet år; og (f) nationale lærere, der blev ansat i professionen i 2011 og derefter, finansielt er stillet klart ufordelagtigt i sammenligning med deres lærerkolleger, der er ansat før 2011? 2) Såfremt spørgsmål 1 besvares bekræftende, kan indførelsen af de lavere lønskalaer da objektivt begrundes i behovet for at opnå mellem- til langfristede strukturelle omkostningsreduktioner inden for offentlige ydelser som følge af betydelige budgetmæssige begrænsninger for staten og/eller i vigtigheden af at bevare gode forhold mellem arbejdsgivere og daværende arbejdstagere i form af</p>	Beskæftigelsesministeriet	Dom	14.02.19

	<p>statsansatte og andre offentligt ansatte? 3) Ville spørgsmål 2 skulle besvares anderledes, såfremt staten kunne have opnået en tilsvarende besparelse ved at nedsætte lønnen for alle lærere med et betydeligt lavere beløb end den nedsættelse, der udelukkende fandt anvendelse over for nyansatte lærere? 4) Ville spørgsmål 2 og 3 skulle besvares anderledes, såfremt beslutningen om ikke at foretage reduktioner i lønskalaerne for de lærere, der allerede var i ansættelse, blev truffet af hensyn til en kollektiv overenskomst mellem regeringen som arbejdsgiver og fagforeninger, der repræsenterer offentligt ansatte, hvori regeringen havde forpligtet sig til at undlade at foretage yderligere lønnedsættelser for daværende offentligt ansatte, der allerede havde været udsat for lønnedsættelser, og [af hensyn til] de konsekvenser, det kunne få for forholdet mellem arbejdstagere og arbejdsgivere, hvis overenskomsten ikke blev overholdt, under henvisning til det forhold, at den nye lønskala, der blev indført i 2011, ikke var omfattet af en sådan kollektiv overenskomst?</p>			
T-91/17	<p>L mod Parlamentet</p> <p>Påstande: — Annullation af afgørelsen truffet af Europa-Parlamentets ansættelsesmyndighed den 31. august 2016 om afslag på at godkende to lægeerklæringer indhentet af sagsøgeren med henblik på at begrunde visse fravær fra arbejdet og om i overensstemmelse hermed at meddele, at det pågældende fravær ikke er tilladt.</p>	Moderniseringsstyrelsen	Dom	14.02.19